

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

Πτυχιακή εργασία

Μετάφραση και σχολιασμός αποσπάσματος του βιβλίου «Poverty Safari: Understanding the Anger of Britain's Underclass» του Darren McGarvey και του άρθρου «Resisting Lockdowns: Bringing Ultra-conservatives into the fold» από το προσωπικό ιστολόγιο του James M. Dorsey

Ελένη Τάνιου
Ξ2015091

Επιβλέποντες διδάσκοντες: Σωτήριος Λίβας
Γεώργιος Κεντρωτής

Κέρκυρα 2020-2021

Πρόλογος

Στο πλαίσιο της φοίτησής μου στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο, στο Τμήμα Ξένων γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας εκπονήθηκε η παρούσα πτυχιακή εργασία, κατά το έτος 2020-2021, με τίτλο: Μετάφραση και σχολιασμός αποσπάσματος του βιβλίου «Poverty Safari: Understanding the Anger of Britain's Underclass» του Darren McGarvey και του άρθρου «Resisting Lockdowns: Bringing Ultra-conservatives into the fold» από το προσωπικό ιστολόγιο του James M. Dorsey. Η παρούσα πτυχιακή διαρθρώνεται ως εξής. Μετά τον πρόλογο ακολουθεί η εισαγωγή στο θέμα των δύο κειμένων και έπειτα τα μεταφράσματα αυτών. Στη συνέχεια, βρίσκεται ο μεταφραστικός σχολιασμός σχετικά με τη μετάφραση, την μεταφραστική διαδικασία και τους προβληματισμούς, η βιβλιογραφία στην οποία ανέτρεξα, ηλεκτρονική και έντυπη και, τέλος, τα δύο πρωτότυπα κείμενα.

Εισαγωγή

Το πρώτο κείμενο της εργασίας είναι απόσπασμα του πρώτου βιβλίου του Ντάρεν Μακ Γκάρβεϊ με τίτλο «Poverty Safari: Understanding the Anger of Britain's Underclass». Το απόσπασμα δημοσιεύτηκε στις 27 Ιουνίου 2019 στο OECD Forum Network. Το κείμενο μιλάει για την φτώχεια και πώς αυτή μπορεί να καθορίσει την πορεία της ζωής ενός ατόμου. Αναφέρεται επίσης στην ανισότητα των κοινωνικών τάξεων και στις διαφορές που υπάρχουν μεταξύ αυτών. Γίνεται παραλληλισμός της φτώχειας με τον πολιτισμό και την ταυτότητα και επισημαίνει την διαφορά που υπάρχει στη συζήτηση για αυτά τα θέματα από κάποιον που το βιώνει και από κάποιον που είναι απλώς παρατηρητής. Στο κείμενο κυριαρχεί η αναφορική λειτουργία της γλώσσας και σκοπός είναι η πληροφόρηση. Η γλώσσα είναι απλή και το ύφος φροντισμένο, στοχαστικό και σε ορισμένα σημεία σαρκαστικό.

Ο συγγραφέας του βιβλίου Ντάρεν Μακ Γκάρβεϊ, ο οποίος είναι γνωστός και ως ράπερ Λόκι, κατάγεται από την Σκωτία. Έζησε διάφορες καταστάσεις μεγαλώνοντας, κυρίως εξαιτίας της μητέρας του, και ο ίδιος έχει πει πως χρησιμοποιεί το τραυματικό παρελθόν του προς όφελος του. Γι' αυτό και δεν τον πτόησε από το να γίνει επιτυχημένος και γνωστός. Μέσα από τις εμπειρίες εμπνεύστηκε τόσο για το βιβλίο, όσο και για τα τραγούδια του.

Το δεύτερο κείμενο της εργασίας είναι ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο mideastsoccer.blogspot.com στις 4 Απριλίου 2020 από τον Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ. Συνδυάζει το επίκαιρο θέμα του κορονοϊού με θρησκευτικά και πολιτικά ζητήματα. Μέσα από το κείμενο φαίνεται πως η έλλειψη πληροφόρησης σχετικά με την κατάσταση που υπάρχει λόγω του ιού σε χώρες όπως η Γαλλία, το Ισραήλ και το Πακιστάν οδήγησε στο να μη ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα πρόληψης και αποφυγής της εξάπλωσής του. Τόσο οι συγκεντρώσεις των υπερορθόδοξων για προσευχή και θρησκευτικές πρακτικές, όσο και οι συγκεντρώσεις υπερ-συντηρητικών, υπήρξαν σημεία εξάπλωσης του κορονοϊού.

Ο Δρ Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ είναι ακαδημαϊκός και δημοσιογράφος. Η καριέρα του εστιάζει στις εθνικές και θρησκευτικές διαμάχες, καθώς επίσης και στην πολιτική της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής. Έχει πρωτοπορήσει με την εξερεύνηση πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών πλευρών του μεσανατολικού και βορειοαφρικανικού ποδοσφαίρου και έχει δημοσιεύσει πλήθος άρθρων τόσο ακαδημαϊκού όσο και πολιτικού περιεχομένου.

Μετάφρασμα

Πρώτο κείμενο

Poverty Safari: Κατανόηση του θυμού της κατώτερης τάξης της Βρετανίας από

τον Ντάρεν Μακ Γκάρβεϊ

Μια δυσaréσκεια

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ από χρήματα. Ας ελπίσουμε ότι σας έχω πείσει για αυτό μέχρι τώρα, αν δεν είχατε ήδη πειστεί. Η φτώχεια μοιάζει περισσότερο με ένα βαρυτικό πεδίο που αποτελείται από κοινωνικές, οικονομικές, συναισθηματικές, φυσιολογικές, πολιτικές και πολιτιστικές δυνάμεις. Η ταχύτητα διαφυγής είναι διαφορετική σε κάθε άτομο, αναλογικά με τη συγκεκριμένη περίσταση, την οποία βιώνει. Όμως, ανεξάρτητα από το πώς αυτοί οι μεμονωμένοι παράγοντες, όπως η οικογένεια ή η εκπαίδευση, διαφέρουν μεταξύ των ατόμων, η

φτώχεια και οι δυνάμεις που ασκεί είναι πιθανό να καθορίσουν την πορεία της ζωής ενός ατόμου. Γι 'αυτό μπορούμε να προβλέψουμε με ακρίβεια την κοινωνική κινητικότητα και το προσδόκιμο ζωής ενός παιδιού με βάση αποκλειστικά το βάρος γέννησής του, το μέρος που γεννήθηκε και την κοινωνική τάξη των γονιών του. Γι 'αυτό παρατηρούμε συγκεκριμένες συμπεριφορές, όπως η βία, και προβλήματα υγείας, όπως η παχυσαρκία, που φαίνεται να επηρεάζουν δυσανάλογα τους φτωχούς, υποδεικνύοντας ότι η φτώχεια μπορεί να είναι γενεσιουργός αιτία. Το γεγονός ότι υπάρχει ανισότητα μεταξύ των κοινωνικών τάξεων είναι αναμφισβήτητο. Η διαφωνία αφορά το πώς πρέπει να αντιμετωπιστεί αυτή η ανισότητα και ποιος, τελικά, είναι υπεύθυνος για να εξισορροπήσει την κατάσταση.

Ορισμένοι πιστεύουν ότι η φτώχεια είναι αποτέλεσμα ενός άδικου συστήματος. Άλλοι πιστεύουν ότι το σύστημα λειτουργεί σωστά και ότι οι άνθρωποι που δεν μπορούν να ξεπεράσουν τις δυσκολίες τους πρέπει να αναλάβουν περισσότερη ατομική ευθύνη. Όποια και αν είναι η αλήθεια, η συζήτηση για τη φτώχεια είναι, από μόνη της, ένα ατυχές υποπροϊόν της ίδιας της ανισότητας που υπάρχει στη ρίζα αυτού του ζητήματος. Αυτό συμβαίνει επειδή η συζήτηση για τη φτώχεια διεξάγεται συνήθως από άτομα με ελάχιστη προσωπική εμπειρία επί του θέματος. Αυτή η συζήτηση λαμβάνει χώρα στα πλαίσια ενός πολιτιστικού τομέα που περιλαμβάνει ειδήσεις, τέχνες, ζητήματα του δημόσιου, του ιδιωτικού και του τριτογενούς τομέα και του ακαδημαϊκού χώρου, και διαμορφώνει τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε και στη συνέχεια συζητάμε για τη φτώχεια. Οι κύριες αρχές της συζήτησης γύρω από το θέμα ορίζονται από αυτήν τη σφαίρα και στη συνέχεια προσφέρονται σε εμάς για να καταναλωθούν. Όπως και με το ζήτημα της παιδικής κακοποίησης, στο πλαίσιο της κοινωνικής στέρησης, όσοι διαμορφώνουν τη συζήτηση για τη φτώχεια συχνά στερούνται της απαραίτητης γνώσης για την σωστή εκπροσώπηση του ζητήματος. Αυτό δημιουργεί ένα χάσμα μεταξύ των ανθρώπων που θέλουν να το επιλύσουν και των ανθρώπων που το βιώνουν.

Είναι αυτό το έλλειμμα, μεταξύ εκείνων που τείνουν να ηγούνται της συζήτησης και εκείνων που βιώνουν το ζήτημα, που όχι μόνο εμποδίζει την πρόοδο, αλλά επίσης οδηγεί τα άτομα που ζουν στη φτώχεια να αισθάνονται παρεξηγημένα ή αποκλεισμένα από τον «πολιτισμό».

Ο πολιτισμός είναι ένας πολύ ευρύς όρος που μπορεί να σημαίνει πολλά πράγματα. Το μαχαίρι και το πιρούνι ενός ανθρώπου είναι πολιτισμός. Είναι το πώς ντυνόμαστε, τι κάνουμε στον

ελεύθερο χρόνο μας και πώς μιλάμε ο ένας στον άλλο. Είναι το τι πιστεύουμε, με ποιον κοιμόμαστε και γιατί διαφωνούμε με άλλους ανθρώπους σε ορισμένα θέματα. Αλλά μαζί με όλα αυτά, ο πολιτισμός είναι επίσης ένα αγαθό, μια εμπειρία, αποκλειστικά για εμάς, μέσω της οποίας μπορούμε να επενδύσουμε στον εαυτό μας. Όροι όπως «κυρίαρχος πολιτισμός» ή «δημοφιλής κουλτούρα» επιχειρούν να περιγράψουν τι αρέσει στον μέσο άνθρωπο. Όλα τα άλλα είναι μια «υποκουλτούρα». Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι υπάρχει περισσότερη κουλτούρα από ποτέ για κατανάλωση, καθώς και περισσότερα σημεία πρόσβασης για τη συμμετοχή τόσο των καταναλωτών όσο και των δημιουργών, πολλοί άνθρωποι εξακολουθούν να αισθάνονται παρεξηγημένοι ή αποκλεισμένοι.

Για παράδειγμα, οι γυναίκες, η ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα, οι εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες και τα άτομα με ειδικές ανάγκες αγωνίστηκαν για δεκαετίες για να εκπροσωπούνται δίκαια και να απεικονίζονται στην εκπαίδευση, τις τέχνες και τα μέσα ενημέρωσης. Αγωνίστηκαν για μια δικαιότερη εκπροσώπηση, επειδή όταν ασχολήθηκαν με τον «κυρίαρχο πολιτισμό», δεν είδαν ποτέ τον εαυτό τους να αντανakλάται επαρκώς, ή αν τον είδαν, συχνά παρουσιάζονταν ως καρικατούρες βασισμένες στην προνομιακή εικασία κάποιου άλλου. Όλο και περισσότερο, αυτές οι συζητήσεις σχετικά με τον πολιτιστικό αποκλεισμό προσεγγίζονται από ζητήματα ταυτότητας. Η ταυτότητα, η αίσθηση του ποιοι είμαστε και η προσωπική μας σχέση με τον πολιτισμό, έχει γίνει ένας από τους μεγαλύτερους παράγοντες περιθωριοποίησης μιας μερίδας ατόμων. Αλλά όπως και με τη φτώχεια, η ερμηνεία του καθενός για τον όρο «ταυτότητα» είναι διαφορετική. Δύο άτομα θα μπορούσαν να είναι αντικειμενικά πανομοιότυπα όσον αφορά την εθνότητα, την εθνικότητα, τη θρησκεία, το φύλο και τη σεξουαλικότητά τους, αλλά μπορεί να μην βλέπουν τους εαυτούς τους ως όμοιους. Μπορεί ακόμη και να αισθάνονται προσβεβλημένοι από αυτήν την ιδέα, επειδή ταυτίζονται με εντελώς διαφορετικά πράγματα. Αυτό το καθιστά λίγο δύσκολο για τους ανθρώπους που δημιουργούν πολιτισμό, επειδή πρέπει να συμβαδίζουν με την συνεχώς εξελισσόμενη αίσθηση του εαυτού μας, αλλιώς κινδυνεύουν να κατηγορηθούν για αποκλεισμό μερίδας ανθρώπων.

Στη Σκωτία, υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που βλέπουν τους εαυτούς τους ως Σκωτσέζους και κάποιοι ως Βρετανούς. Εκείνοι που αισθάνονται Σκωτσέζοι συχνά θα κάνουν σαφή διάκριση μεταξύ της αντίληψής τους για τον σκωτσέζικο πολιτισμό και αυτό που θεωρούν ως κυρίαρχο βρετανικό πολιτισμό, ενώ πολλοί πιστεύουν ότι το ένα υπερισχύει του άλλου. Για παράδειγμα,

μερικοί άνθρωποι στη Σκωτία αισθάνονται ενοχλημένοι από το γεγονός ότι δεν διαθέτουμε το δικό μας πρόγραμμα ειδήσεων στις έξι. Αντ' αυτού, οι ειδήσεις μεταδίδονται από το Λονδίνο. Άλλοι πιστεύουν ότι η γωνία που το Ηνωμένο Βασίλειο έχει στην οθόνη κατά τη διάρκεια των μετεωρολογικών προβλέψεων είναι μια σκόπιμη προσπάθεια να συγκαλυφθεί το πραγματικό γεωγραφικό μέγεθος της Σκωτίας σε σχέση με την Αγγλία. Ορισμένοι πιστεύουν ότι αυτό γίνεται για να ενισχυθεί η Αγγλία ως η κυρίαρχη κουλτούρα, ότι η Σκωτία θεωρείται ως περιοχή της Αγγλίας, αντί για χώρα, και ως εκ τούτου υποεκπροσωπείται ή άδικα έχουν δημιουργηθεί στερεότυπα. Υπάρχουν όμως πολλοί στη Σκωτία για τους οποίους η εθνικότητα δεν είναι ο πρωταρχικός παράγοντας της ταυτότητάς τους και επομένως δεν βλέπουν τον πολιτισμό από αυτήν την οπτική. Για κάποιους είναι το φύλο ή η φυλή. Για άλλους είναι οι θρησκευτικές ή οι πολιτικές πεποιθήσεις. Το θέμα είναι ότι οι άνθρωποι τείνουν να προσεγγίζουν τον πολιτισμό με βάση τη δική τους προσωπική αίσθηση του ποιοι είναι. Η ταυτότητα γίνεται ο φακός μέσω του οποίου βλέπουμε τα πάντα.

Συνήθως, αυτοί που αισθάνονται παρεξηγημένοι ή περιθωριοποιημένοι από μια πτυχή του κυρίαρχου πολιτισμού, αποδίδουν αυτήν την παρερμηνεία είτε στην άγνοια είτε σε κακοήθειες προθέσεις μιας πιο κυρίαρχης, προνομιούχας τάξης. Για κάποιους ανθρώπους είναι οι άντρες, για κάποιους είναι οι λευκοί άνθρωποι, για κάποιους είναι οι αρτιμελείς ή οι ετεροφυλόφιλοι και για άλλους είναι οι Άγγλοι ή οι Αμερικανοί. Όλοι βλέπουν τον κόσμο με τη δική τους συγκεκριμένη οπτική, οπότε δεν θα σας εκπλήξει, δεδομένης της υποκειμενικής φύσης του πολιτισμού και της ταυτότητας, ότι πρόκειται να προβάλλω το επιχείρημα ότι η κοινωνική τάξη, πάνω απ' όλα, παραμένει η πρωταρχική διαχωριστική γραμμή στην κοινωνία μας. Στην πραγματικότητα, είναι λιγότερο μια γραμμή και περισσότερο μια πληγή βιομηχανικής κλίμακας. Ανεξάρτητα του αν θέσατε την τυφλή πίστη σας στη συμβουλή ενός γιατρού, αν αξιολογηθήκατε ή τιμωρηθήκατε από έναν δάσκαλο, αν δεχτήκατε συνέντευξη από έναν κοινωνικό λειτουργό ή μια παιδική επιτροπή, χειροπέδες από έναν αστυνομικό ή συμβουλές από έναν δικηγόρο πριν εμφανιστείτε μπροστά σε έναν δικαστή, η τάξη είναι ο «ελέφαντας» σε κάθε δωμάτιο, δηλαδή ο βασικός παράγοντας που θα καθορίσει την έκβαση της υπόθεσης.

Δεν αποτελεί μεγάλη έκπληξη το γεγονός ότι όταν τα άτομα χαμηλότερης κοινωνικής τάξης αλληλεπιδρούν με μια κυρίαρχη κουλτούρα, που δημιουργήθηκε κυρίως από και για τα άτομα που βρίσκονται πιο ψηλά στην τροφική πυραμίδα, μέσω κάποιας εφημερίδας, τηλεόρασης ή

ραδιοφώνου, ότι συχνά αισθάνονται πως βλέπουν μια παρωδία της πραγματικότητας. Η πραγματικότητα με την οποία παρουσιάζονται φαίνεται τόσο ενοχλητικά παραμορφωμένη που αναγκάζονται να αναρωτηθούν «Ποιος στο διάολο σκέφτεται αυτά τα πράγματα;». Οι ερωτήσεις που τίθενται και τα ζητήματα που διερευνώνται στον «κυρίαρχο πολιτισμό» συχνά μοιάζουν σε ενοχλητικό βαθμό ρηχά, σαχλά ή αναληθή. Αυτό δεν αποτελεί λάθος κανενός, αλλά πολύ συχνά ο ίδιος ο πολιτισμός περιθωριοποιεί τους ανθρώπους.

Ωστόσο, σε αντίθεση με τις θεωρίες συνωμοσίας που πολλοί από εμάς επινοούν για να εξηγήσουν γιατί ο κυρίαρχος πολιτισμός αναστατώνει τόσο πολλούς, η εξήγηση είναι απλή: λόγω της κοινωνικής κινητικότητας. Οι ανησυχίες των κυρίαρχων κοινωνικών τάξεων γίνονται πιο πολιτισμικά διακεκριμένες από άλλες επειδή οι κυρίαρχες τάξεις είναι πιο κοινωνικά δραστήριες. Επομένως, θα μπορούσαν να ανέλθουν σε θέσεις επιρροής και να προεδρεύσουν μιας κοινωνίας που αντανακλά στα δικά τους συμφέροντα. Εάν προέρχεστε από ένα πιο εύπορο υπόβαθρο και είστε πιο κοινωνικά δραστήριοι, τότε είναι σχετικά πιο εύκολο για σας να προαχθείτε στη σκάλα της κοινωνικής ιεραρχίας και να διατηρήσετε τη θέση σας, επειδή έχετε λιγότερη απόσταση να διανύσετε και δεν μεταφέρετε μεγάλο φορτίο. Αυτό εξηγεί γιατί, εκείνοι που ξεκινούν τη ζωή τους σε ψηλότερο σημείο της τροφικής πυραμίδας τείνουν να κατέχουν, να διαχειρίζονται, να συνταγογραφούν, να τρέχουν, να καθοδηγούν, να δημοσιεύουν, να θέτουν σε λειτουργία, να επεξεργάζονται, να διοικούν ή να νομοθετούν για κάθε πτυχή της ζωής μας. Ακόμη και οργανώσεις που φαίνεται να ενδιαφέρονται για τις ανάγκες και τις ανησυχίες των κατώτερων τάξεων, όπως φιλανθρωπικές οργανώσεις ή ο κίτρινος τύπος, ελέγχονται συνήθως από άτομα που έχουν μόνο μια θεωρητική αντίληψη του πώς είναι να είσαι φτωχός. Υπάρχουν, φυσικά, εξαιρέσεις στον κανόνα, αλλά όσο πιο ψηλά ανεβαίνετε, τόσο πιο πολύ αντιλαμβάνεστε μια επικρατούσα ευαισθησία που δεν πρέπει να προσβάλλει κανείς. Κάποιος που διαφωνεί όλο και περισσότερο με όλους τους άλλους. Αυτή η εξειδικευμένη τάξη κρατάει σταθερά τους μοχλούς σε κάθε επίπεδο της κοινωνίας και το δημιουργεί φυσικά κατ' εικόνα της κάνοντας ό, τι κάνουμε όλοι: θεωρεί ότι τα ενδιαφέροντα, οι προτιμήσεις και οι φιλοδοξίες της είναι παγκόσμια. Οτιδήποτε έξω από αυτό είναι μια «αντί-κουλτούρα», μια εξέγερση ή μια δυσλειτουργία.

Πρέπει να υποθέσετε ότι κανείς δεν θέλει κάποιον άλλον να αισθάνεται αποκλεισμένος. Αλλά όταν προσπαθούμε να εκφράσουμε τις σκέψεις και τις απόψεις μας δια μέσου μεγάλων

χασμάτων στην κοινωνική και πολιτιστική εμπειρία, η λεπτή διάκριση χάνεται στην προσπάθεια. Οι καλές προθέσεις αποκρύπτονται και όσο γίνεται πιο ευρύ το χάσμα, τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα παρεξήγησης. Είναι αυτή η ένταση μεταξύ των διαφόρων ανταγωνιστικών προοπτικών που επιδεινώνονται κάτω από το καπό της κοινωνίας μας, δημιουργώντας μια μηχανή μνησικακίας, κακής πίστης, ακόμη και μίσους. Στη Σκωτία, η βιομηχανία της φτώχειας κυριαρχείται από μια αριστερή, φιλελεύθερη, μεσαία τάξη. Επειδή αυτή η εξειδικευμένη τάξη έχει τόσο καλές προθέσεις όταν πρόκειται για τα συμφέροντα ανθρώπων σε στερημένες κοινότητες, μπερδεύονται λίγο, ενοχλούνται και προσβάλλονται όταν αυτοί οι άνθρωποι αρχίζουν να εκφράζουν θυμό απέναντί τους. Δεν περνάει ποτέ από το μυαλό τους, επειδή βλέπουν τους εαυτούς τους ως καλούς, ότι οι άνθρωποι που ισχυρίζονται ότι υπηρετούν μπορεί, στην πραγματικότητα, να τους αντιλαμβάνονται ως καιροσκόπους, καριερίστες ή τσαρλατάνους. Θεωρούν τους εαυτούς τους ως υποστηρικτές της κατώτερης τάξης και ως εκ τούτου, σε περίπτωση που οι κατώτερες τάξεις αρχίσουν να έχουν τις δικές τους ιδέες ή, Θεός φυλάξει, να επαναστατήσουν εναντίον των εμπειρογνομόνων για τη φτώχεια, η ευθύνη βαρύνεται στον λαό, που δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει. Στην πραγματικότητα, αυτοί οι τύποι είναι συχνά τόσο σίγουροι για τη δική τους γνώση και αρετή που δεν θα σκεφτούν καθόλου πριν αναφέρουν για τους ανθρώπους της εργατικής τάξης που ισχυρίζονται ότι εκπροσωπούν, ότι εμπλέκονται σε αυτοτραυματισμό εάν ψηφίσουν ένα δεξιό πολιτικό κόμμα. Όχι μόνο αυτό μεταδίδει μια ανησυχητική έλλειψη αυτογνωσίας σχετικά με το γιατί πολλοί απομακρύνονται από την αριστερά, αλλά επίσης υπονοεί ότι όσοι δεν βλέπουν πλέον την αξία στις ιδέες ή τις μεθόδους μας δεν είναι μόνο αχάριστοι, αλλά και ανόητοι.

Δεύτερο κείμενο

Αντίσταση στην απαγόρευση κυκλοφορίας: Ένταξη των υπερ-συντηρητικών στο κοινωνικό σύνολο

Του Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ

Η πανδημία του κορονοϊού καθιστά υπεύθυνους όχι μόνο την κολοσσιαία παγκόσμια κατάρρευση της υπεύθυνης πολιτικής για τη δημόσια υγεία, αλλά και τη σημασία που έχει η εξισορρόπηση των αποκλεισμένων θρησκευτικών πρακτικών και της κοινωνικής συνοχής.

Ενώ η αμέλεια της κυβέρνησης επέτρεψε σε μια συνάντηση των Ευαγγελικών για προσευχή να προκαλέσει την εξάπλωση του ιού στη Γαλλία, η καθυστερημένη εμφάνιση της κοινωνικής συνοχής σε συνδυασμό με τις πολιτικές σκοπιμότητες των πολιτικών έθεσαν τις εξαιρετικά συντηρητικές κοινότητες στο Ισραήλ και το Πακιστάν στην πρώτη θέση της κατάταξης για τη νόσο.

Η αντίσταση στις πολιτικές των υπερ-συντηρητικών για τη δημόσια υγεία, οι οποίοι πληρώνουν το τίμημα με υψηλά ποσοστά μόλυνσης, οδηγεί τη συζήτηση για την κοινωνική συνοχή πέρα από τις ευρωπαϊκές προσπάθειες των τελευταίων δύο δεκαετιών για τον περιορισμό των υπερ-συντηρητικών μουσουλμάνων και, σε μικρότερο βαθμό, των εβραϊκών πρακτικών. Η προσπάθεια αυτή έχει ως στόχο τα περιθώρια της κοινωνίας να μην μετατραπούν σε περιοχές όπου αναπαράγεται η μαχητικότητα και η πολιτική βία.

Διάφορες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έχουν επιδιώξει να επιβάλουν την κοινωνική συνοχή, απαγορεύοντας την κάλυψη των γυναικείων προσώπων, αναγκάζοντας τους ανθρώπους να κάνουν χειραψία με άτομα διαφορετικού φύλου, περιορίζοντας την ξένη χρηματοδότηση σε θρησκευτικά ιδρύματα, και ζητάνε να απαγορευθούν μουσουλμανικές και εβραϊκές τελετές που αποσκοπούν στη σφαγή των ζώων.

Η μετα-κεμαλική Τουρκία υπό την ηγεσία του προέδρου Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν, η μόνη δημοκρατία που κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση, ήταν η εξαίρεση που επιβεβαίωσε τον κανόνα.

Ενώ τα ευρωπαϊκά έθνη απαγόρευσαν τις μαντήλες και τις μπούρκες, ο κ. Ερντογάν, στο πλαίσιο της προσπάθειάς του να εξισλαμίσει την κοινωνία, έκανε άρση της απαγόρευσης αυτής σε πανεπιστήμια και κυβερνητικά γραφεία, καταστρέφοντας έναν πυλώνα του κεμαλισμού που εμπνεύστηκε από τον γαλλικό λαϊκισμό.

Τα ζητήματα της κοινωνικής συνοχής και της πολιτικής βίας βρέθηκαν τον Φεβρουάριο στο επίκεντρο μιας ολλανδικής κοινοβουλευτικής έρευνας που διερεύνει την «ανεπιθύμητη επιρροή των ανελεύθερων χωρών».

Η κοινοβουλευτική ομάδα ανέκρινε έναν αμφιλεγόμενο σαλαφιστή ιμάμη με ερωτήσεις που υπονοούσαν ότι ο κληρικός υπονόμει την κοινωνική συνοχή και διευκόλυνε τη μαχητικότητα συμβουλευοντας την κοινότητά του να αποφεύγει την ανάμειξη με μη μουσουλμάνους Ολλανδούς και να κοιτάει προς την αντίθετη κατεύθυνση όταν περνάει έξω από μια εκκλησία.

Επικριτές κατηγόρησαν ότι η έρευνα εστιάζει αποκλειστικά σε υπερ-συντηρητικούς μουσουλμάνους και τουρκικές εθνικιστικές κινήσεις για τον έλεγχο των τουρκικών τζαμιών στην Ολλανδία. Ως εκ τούτου η μουσουλμανική κοινότητα, η οποία αντιπροσωπεύει το 5% του ολλανδικού πληθυσμού, θα αναγκαζόταν να μπει σε αντεπίθεση.

Οι προσπάθειες του Ισραήλ για την καταπολέμηση του κορονοϊού έχουν φέρει στο φως παρόμοια ζητήματα κοινωνικής συνοχής. Σχετικό παράδειγμα αποτελούν οι υπερορθόδοξες εβραϊκές κοινότητες στην Ιερουσαλήμ και στην Μπνέ Μπρακ, μια πόλη κοντά στο Τελ Αβίβ, που συγκαταλέγονται μεταξύ των σημαντικότερων ομάδων με κρούσματα του εβραϊκού κράτους. Οι αρχές έθεσαν την πόλη Μπνέ Μπρακ αυτήν την εβδομάδα¹ σε καραντίνα.

Ο αρχικός δισταγμός της κυβέρνησης να επιβάλει το κλείσιμο σχολείων και συναγωγών, καθώς και την κοινωνική αποστασιοποίηση μεταξύ των υπερορθόδοξων, που αντιπροσωπεύουν το 12% από τα 8,6 εκατομμύρια του πληθυσμού του Ισραήλ, φαινόταν να υποκινείται από τον φόβο του πρωθυπουργού Μπενιαμίν Νετανιάχου ότι θα αποξενώσει θρησκευτικά κόμματα που υποστηρίζουν την προσπάθειά του να σχηματίσει μια νέα μετεκλογική κυβέρνηση.

Ο κ. Νετανιάχου βρέθηκε πρόσφατα δύο φορές σε καραντίνα. Την πρώτη φορά, αφού είχε έρθει σε απευθείας επαφή με τον υπερορθόδοξο σύμβουλό του, Ρίβκα Πάλουτς, ο οποίος είχε βγει θετικός στον ιό, και τη δεύτερη φορά, αφού ο Υπουργός Υγείας και εξέχων μέλος της υπερορθόδοξης κοινότητας, Γιακόβ Λίτςμαν, προσβλήθηκε από τον ιό.

Μόνο η ασθένεια κατάφερε να πείσει τον κ. Λίτςμαν ότι απαιτούνται αυστηρότερα μέτρα.

1 Το άρθρο δημοσιεύτηκε στις 04/04/2020 και ο συγγραφέας αναφέρεται σε εκείνη την εβδομάδα.

Ο κ. Λίτςμαν, συζητώντας για τον ιό τον περασμένο μήνα επέμεινε ότι «προσευχόμαστε και ελπίζουμε ότι ο Μεσσίας θα έρθει με το Εβραϊκό Πάσχα, γιατί είναι η ώρα της λύτρωσης. Είμαι σίγουρος ότι ο Μεσσίας θα έρθει, ακριβώς όπως όταν μας έβγαλε από την Αίγυπτο».

Η αρχική αντίσταση του κ. Λίτςμαν και του κ. Πάλουτς σε σκληρά μέτρα για τη δημόσια υγεία υποδηλώνει ότι οι ισχυρισμοί των υπερορθόδοξων, πως η έλλειψη πληροφοριών εξηγεί την αντίστασή τους, δεν ήταν ο μόνος λόγος για την αποτυχία συμμόρφωσής τους προς την κυβερνητική πολιτική.

Χωρίς αμφιβολία, οι υπερορθόδοξοι Εβραίοι ζουν συχνά σε έναν δικό τους κόσμο που επικεντρώνεται στην προσευχή και τη θρησκευτική μάθηση. Αρκετοί είναι αυτοί που δεν διαθέτουν τηλεόραση, πρόσβαση στο διαδίκτυο ή δεν ακούνε δημοφιλείς ραδιοφωνικές εκπομπές, αλλά αντιθέτως βασίζονται στα ενημερωτικά δελτία της κοινότητας.

Αναλογιστείτε επίσης το γεγονός ότι τα προτεινόμενα μέτρα για τη δημόσια υγεία διαταράσσουν την υπερορθόδοξη ζωή.

Οι υπερορθόδοξοι Εβραίοι συγκεντρώνονται αρκετές φορές την ημέρα για προσευχές, όπως και οι μουσουλμάνοι. Σε αντίθεση με τους δεύτερους, οι Εβραίοι απαιτούν για ορισμένες προσευχές απαρτία τουλάχιστον δέκα ενήλικων ανδρών. Επιπλέον, το κλείσιμο τελετουργικών λουτρών που επέβαλε η κυβέρνηση σημαίνει ότι τα ζευγάρια απαγορεύεται να έχουν σεξουαλική σχέση ή να κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι.

Ακόμα, οι υπερορθόδοξες αλληλεπιδράσεις με την πιο κοσμική εβραϊκή κοινωνία είναι σπάνιες. Τα μέλη της κοινότητας μιλούν συχνά γίντις, αντί για τα εβραϊκά που κατά την άποψή τους είναι μια γλώσσα που προορίζεται για προσευχή κατά την απουσία της άφιξης του Μεσσία.

Όπως και οι πρόσφατες κηδείες των υπερορθόδοξων, έτσι και οι πρόσφατες μαζικές συγκεντρώσεις στο Πακιστάν, τη Μαλαισία και την Ινδία του Ταμπλιγκί Τζαμαάτ, ενός διεθνικού υπερ-συντηρητικού μουσουλμανικού κινήματος, έχουν μετατραπεί σε κομβικά σημεία εξάπλωσης του κορονοϊού.

Ο πρώην Ισραηλινός υπουργός δικαιοσύνης και θρησκευμάτων, Γιόσι Μπεϊλίν, μπορεί να αναφερόταν στους υπερασπιστές του Ταμπλιγκί, όταν συνόψισε την υπερορθόδοξη εβραϊκή

άποψη ως «συνεχίστε να προσεύχεστε μαζί. Ό,τι προσπαθείτε να κάνετε δεν θα αλλάξει τίποτα, γιατί η καταστροφή είναι ένα φαινόμενο που δόθηκε από τον Θεό, και μόνο η ικεσία στο Θεό μπορεί να αλλάξει τα πράγματα προς το καλύτερο».

Ένας ευαγγελικός πάστορας στη Φλόριντα, ο αιδεσιμότατος Ρόντνι Χάουαρντ-Μπράουν, ο οποίος συνελήφθη λόγω οργάνωσης Κυριακάτικων λειτουργιών της εκκλησίας περιφρονώντας τις διαταγές έκτακτης ανάγκης, αντίχρησε στην ερμηνεία που έχει δώσει ο κ. Μπεϊλίν για συμπεριφορές μεταξύ ορισμένων υπερ-συντηρητικών.

Έχουμε δαιμονιστεί γιατί πιστεύουμε ότι ο Θεός θεραπεύει, ότι ο Κύριος ελευθερώνει τους ανθρώπους, και μας κάνουν να φαινόμαστε τρελοί», είπε ο κ. Χάουαρντ-Μπράουν.

Με κυβερνήσεις σε όλον τον κόσμο να έχουν αποτύχει από την πρώτη μέρα να προετοιμαστούν ή να αντιμετωπίσουν τον κορονοϊό, το Ισραήλ και το Πακιστάν δεν είναι οι μόνες χώρες που βρίσκονται σε αυτήν τη θέση. Το ίδιο συμβαίνει και με τη Γαλλία, όπου η εξάπλωση του ιού στη χώρα ξεκίνησε από μια εβδομαδιαία συγκέντρωση Ευαγγελικών στην πόλη Μιλούζ.

Μέλη του εκκλησιάσματος δήλωσαν ότι δεν γνώριζαν τίποτα για την απειλή που υπάρχει λόγω του ιού. Πράγματι, η γαλλική κυβέρνηση είχε αποτύχει την συγκεκριμένη χρονική στιγμή να εκδώσει κατάλληλες προειδοποιήσεις και να λάβει τα μέτρα που θα μπορούσαν ενδεχομένως να έχουν αμβλύνει τον καταστροφικό αντίκτυπο που είχε ο ιός.

Το αποτέλεσμα των κόπων του Ισραήλ, η ολλανδική έρευνα που μερικές φορές έμοιαζε με ανάκριση, η πακιστανική διστακτικότητα να επιβληθούν μέτρα δημόσιας υγείας σε μια θρησκευτική ομάδα που ασκεί επιρροή και η γαλλική αμέλεια αποτελούν στην ουσία κυβερνητικές αποτυχίες που μπορούν να ενταχθούν σε δύο κατηγορίες: η αποτυχία να δουν τα προφανή στοιχεία που υπάρχουν σχετικά με τον ιό και η αποτυχία συνεργασίας με υπερ-συντηρητικούς για την ένταξή τους στο κοινωνικό σύνολο.

Μιλώντας για τους υπερόρθοδοξους, ο Γκιλάντ Μαλάτς του Ισραηλινού Ινστιτούτου Δημοκρατίας φάνηκε να ρίχνει την ευθύνη σε υπερ-συντηρητικούς. "Το κύριο ερώτημα για το μέλλον είναι εάν θα υπάρξουν φωνές μέσα στην κοινότητα... που θα πουν: «Θέλουμε να προστατεύσουμε την κοινότητά μας, αλλά ανήκουμε και στο κράτος»", δήλωσε ο κ. Μαλάτς.

Αυτό που συμπαιρνόμαστε από τις συντηρητικές κοινότητες ως πλέον ομάδες με κρούσματα, είναι ότι η αναμονή για τους υπερ-συντηρητικούς να υψώσουν τη φωνή τους δεν είναι αρκετή. Ο κορονοϊός δείχνει το τίμημα της μη προσέγγισης των υπερ-συντηρητικών κοινοτήτων και της έλλειψης αμφίδρομων καναλιών επικοινωνίας.

Ο Δρ Τζέιμς Μ. Ντόρσεϊ είναι ανώτερο στέλεχος στη Σχολή Διεθνών Σπουδών Ραχαρσάμ, του Τεχνολογικού Πανεπιστημίου της Νάνιανγκ, ανώτερος βοηθός ερευνητής στο Εθνικό πανεπιστήμιο του μεσανατολικού ινστιτούτου της Σιγκαπούρης και συνδιευθυντής του πανεπιστημίου του ινστιτούτου πολιτισμού του Βύρτσμπουργκ.

Σχολιασμός

Ορισμός της μετάφρασης και στοιχεία ενός καλού μεταφραστή

Έχουν διατυπωθεί διάφοροι ορισμοί ως προς το τι είναι τελικά η μετάφραση. Ένας ορισμός εξ αυτών, και ο πιο περιεκτικός κατά τη γνώμη μου, είναι ο εξής:

μετάφραση είναι γενικώς η μεταφορά ενός μηνύματος από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως, δηλαδή η μεταφορά ενός κειμένου, που έχει συνταχθεί σύμφωνα με τους κανόνες της γλώσσας αφετηρίας, από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως, και συγκεκριμένα σε ένα κείμενο, που α) συντάσσεται σύμφωνα με τους κανόνες της γλώσσας αφίξεως, β) διατηρεί το νόημα του πρωτοτύπου και γ) ανά πάσα στιγμή μπορεί να ελεγχθεί ως προς την ορθότητά του και να διορθωθεί (Κεντρωτής, 1996:117-118).

Ο Tytler (στο Κεντρωτής, 1996:54) θεσπίζει τρεις νομους για την μετάφραση: «α) η μετάφραση πρέπει να είναι πιστό αντίγραφο των ιδεών που αρθρώνονται στο πρωτότυπο έργο, β) το ύφος και ο τρόπος γραφής πρέπει να είναι του αυτού χαρακτήρα με το ύφος και τον τρόπο γραφής του πρωτοτύπου, και γ) η μετάφραση πρέπει να είναι τόσο άνετη και τόσο ήρεμη όσο και η σύνθεση του πρωτοτύπου».

Πρωταρχικός στόχος όταν ξεκινάμε να κάνουμε μία μετάφραση είναι να βρούμε τον σκοπό του μεταφράσματος κι έπειτα μέσω της διαδικασίας της μετάφρασης προσπαθούμε να τον πετύχουμε

(Κεντρωτής, 1996:73). Γι' αυτό και ένα μετάφρασμα μπορεί να διαφέρει από ένα άλλο του ίδιου κειμένου, γιατί ο σκοπός μπορεί να είναι διαφορετικός (Κεντρωτής, 1996:74). Επίσης, «ο σκοπός ενός μεταφράσματος μπορεί να αποκλίνει από το σκοπό του κειμένου αφετηρίας» (Κεντρωτής, 1996:75), αναλόγως κάθε φορά με τα ζητούμενα.

Αντιστοίχως, ο Π. Κελάνδριας (Κελάνδριας, 2016:87) έχει προβεί σε τρία συμπεράσματα σχετικά με τη μεταφραστική διαδικασία: α) ο επικοινωνιακός σκοπός του κειμένου αφετηρίας και του κειμένου αφίξεως μπορεί να διαφέρουν, β) ο παράγοντας που καθορίζει τη μετάφραση είναι ο σκοπός της, και γ) υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι που μπορεί να μεταφραστεί ένα κείμενο αναλόγως με τον σκοπό. Για τον όρο «σκοπός» χρησιμοποιούνται και άλλες συγγενικές λέξεις, όπως στόχος, πρόθεση και λειτουργία (Nord, 2014:70-71).

Ένας ακόμα παράγοντας που υπάρχει είναι αυτός του χρόνου (Κελάνδριας, 2016:93). Αφορά τη διάρκεια χρήσης του κειμένου αφίξεως και την χρονική απόσταση μεταξύ της συγγραφής του κειμένου αφετηρίας και αυτήν του κειμένου αφίξεως, διότι μπορεί να οδηγήσει σε αλλαγές στο κείμενο (Κελάνδριας, 2016:93). Μια τέτοια περίπτωση συνάντησα στο πρώτο κείμενο της εργασίας, “Authorities put Bnei Brak **this week** in lockdown”. Την κράτησα ως έχει και χρησιμοποίησα αστερίσκο, ώστε να το επεξηγήσω στους αναγνώστες του κειμένου στόχου, «Οι αρχές έθεσαν την πόλη Μπνέι Μπρακ αυτήν την εβδομάδα¹ σε καραντίνα».

Σύμφωνα με τον Κεντρωτή (Κεντρωτής, 1996:47), ο μεταφραστής όταν δρα ως δίγλωσσος επικοινωνός δέχεται σήματα από μια γλώσσα και προσπαθεί να τα αποκωδικοποιήσει σε μιαν άλλη. Για να συλλάβει το ύφος του κειμένου και τις γλωσσικές ιδιαιτερότητες πρέπει πρώτα να μελετήσει αρκετά το πρωτότυπο κείμενο που του έχει δοθεί. Είναι αυτός που στο τέλος θα επιλέξει τη σωστότερη απόδοση κατά τη γνώμη του. Οφείλει να συνδυάζει την καλή γνώση της ξένης γλώσσας και της δικής του μαζί με τις γενικότερες γνώσεις γύρω από τον εκάστοτε πολιτισμό. Σε αντίθεση με τον μονόγλωσσο επικοινωνό, ο οποίος αναμεταδίδει το ίδιο μήνυμα με άλλες λέξεις, ο δίγλωσσος μεταφέρει με όσο περισσότερη ακρίβεια μπορεί το νόημα του μηνύματος σε διαφορετικό κοινό από το αρχικό του πομπού.

Είναι απαραίτητο για έναν μεταφραστή να έχει σφαιρικές γνώσεις και αντίληψη (Κεντρωτής, 1996:50). Το σημαντικό κατά τη διαδικασία της μετάφρασης είναι να υπάρχει ισοδυναμία, τόσο σε λεξιλογικό επίπεδο όσο και σε υφολογικό και συντακτικό. Τρία πράγματα που πρέπει να ξέρει είναι: α) ο σημασιολογικός χαρακτήρας, ώστε να μπορεί να αποδώσει οποιοδήποτε νόημα σωστά δομημένο και οργανωμένο, β) ο συντακτικός χαρακτήρας, για να είναι σωστή η δομή των προτάσεων σε μια συγκεκριμένη γλώσσα, και γ) ο πραγματολογικός ή ρητορικός χαρακτήρας, για τη σωστή κατανόηση των νοημάτων ενός μηνύματος (Κεντρωτής, 1996:50,125). Μέσα από την «αρχή του πλαισίου (context principle)» ο Ferge (στο Κεντρωτής, 1996:244) «μάς συνιστά να αναζητούμε το νόημα των λέξεων στο πλαίσιο των προτάσεων, όπου και εμφανίζονται οι λέξεις, διότι μόνο μέσα στην πλήρη πρόταση αποκτούν όντως νόημα οι λέξεις».

Επιπλέον, για να θεωρηθεί ένας μεταφραστής ικανός, εκτός του ότι πρέπει να γνωρίζει τη γλώσσα αφίξεως και τη γλώσσα αφετηρίας, πρέπει να γνωρίζει και τον τύπο τού προς μετάφραση κειμένου, το πεδίο τού προς μετάφραση κειμένου, τις αναγκαίες αντιπαραβολικές συγκρίσεις, την αποκωδικευτική ανάγνωση του κειμένου αφετηρίας και την ανακωδικευτική γραφή του μεταφράσματος (Κεντρωτής, 1996:125). Με βάση την κειμενική λειτουργία της Reiss, τα κείμενα που κλήθηκα να μεταφράσω ανήκουν στον πληροφοριακό τύπο (Nord, 2014:91-92). Έχουν στόχο να πληροφορήσουν τους αναγνώστες για τα γεγονότα, δηλαδή η κειμενική τους λειτουργία είναι αναφορική (Nord, 2014:98), και ειδικότερα η πληροφόρηση του αναγνώστη για το τι συμβαίνει στον κόσμο.

Ο πομπός και ο δέκτης από τη στιγμή που μιλούν διαφορετικές γλώσσες ανήκουν σε διαφορετικούς πολιτισμούς (Nord, 2014:19). Γι' αυτόν τον λόγο χρειάζονται κάποιον που να γνωρίζει καλά και τις δύο πλευρές, κι έτσι ο μεταφραστής έχει τον ρόλο του διαμεσολαβητή (Nord, 2014:19). Σε περιπτώσεις που οι άνθρωποι ανήκουν σε διαφορετικό πολιτισμό, για να καταστεί δυνατή η επικοινωνιακή διάδραση χρειάζεται η βοήθεια ενός διαμεσολαβητή, ενός μεταφραστή δηλαδή (Nord, 2014:50-51). Γι' αυτό και μια ερμηνεία της μετάφρασης είναι «εμπρόθετη διάδραση», διότι υπάρχει η πρόθεση βοήθειας στην επικοινωνία όταν τα άτομα από μόνα τους δεν είναι σε αυτή τη θέση (Nord, 2014:55). Ένας άλλος χαρακτηρισμός της μετάφρασης είναι «διαπροσωπική διάδραση» κι αυτό γιατί στη διαδικασία της διαπολιτισμικής επικοινωνίας υπάρχουν διάφοροι ρόλοι (Nord, 2014:56).

Κάθε φορά σύμφωνα με το πακέτο μεταφραστικών οδηγιών για τη μετάφραση που πρέπει να γίνει, ο μεταφραστής είναι σε θέση να προσανατολιστεί στο πώς πρέπει να είναι η μετάφραση που θα κάνει και λαμβάνοντας υπόψη την ικανότητά του παίρνει τις ανάλογες αποφάσεις (Nord, 2014:76-77). «Μεταφράζω σημαίνει συγκρίνω πολιτισμούς», διότι ο μεταφραστής κάθε φορά που ασχολείται με κάποια μετάφραση είτε από είτε προς την ξένη γλώσσα κάνει μια σύγκριση μεταξύ των στοιχείων των πολιτισμών και αναλόγως μπορεί να προβεί σε προσαρμογές (Nord, 2014:84).

Η γλώσσα γενικά είναι ένας παράγοντας που μεταβάλλεται εύκολα και στο μεγαλύτερο ποσοστό αυτό εξαρτάται από τις κοινωνικές επιρροές που δέχεται. Ο μεταφραστής προσπαθεί ώστε να καταστεί εφικτή η πιστή και ορθή απόδοση των νοημάτων από τη μία γλώσσα στην άλλη, βρίσκοντας τα κατάλληλα ισοδύναμα ανάμεσα στις δύο γλώσσες. Στην προσπάθειά του αυτή έρχεται συχνά αντιμέτωπος με ιδιωτισμούς, γνωμικά και άλλα πιο ειδικά στοιχεία που οφείλονται στις ιδιαιτερότητες της κάθε γλώσσας, τα οποία δυσκολεύουν το έργο του. Όλα αυτά τα προβλήματα μάς οδηγούν στο συμπέρασμα πως η ανθρώπινη συμβολή είναι καθοριστική σε αυτή τη διαδικασία, διότι γίνεται πιστότερη μεταφορά του νοήματος.

Η μετάφραση συνήθως χωρίζεται σε δύο κατηγορίες. Υπάρχει η «κατά λέξη μετάφραση» και η «ελεύθερη μετάφραση». Κατά τη γνώμη μου ένα καλό αποτέλεσμα οφείλεται στον σωστό συνδυασμό και των δύο, αναλόγως με την κρίση του μεταφραστή.

Σύμφωνα με τον Wilss, η κατά λέξη μετάφραση διακρίνεται σε: α) δανεισμό ξένων λέξεων (borrowing/emprunt), δάνειο δηλαδή «λέξημα το οποίο μεταφέρεται αυτούσιο ή προσαρμόζεται στη μορφολογία και φωνολογία της γλώσσας αφετηρίας» (Τσίγκου, 2011:20), β) μετάφραση εκτύπων (loan translation/calque), δηλαδή «σύνταγμα το οποίο μεταφέρεται κατά λέξη είτε σεβόμενο τους κανόνες και τις δομές της γλώσσας αφίξεως (φραστικό έκτυπο) είτε εισάγοντας νέες (δομικό έκτυπο)» (Τσίγκου, 2011:20), γ) μετάφραση κατά λέξη. Η ελεύθερη μετάφραση, από την άλλη, διακρίνεται σε: α) μετάθεση (transposition), «προϋποθέτει αλλαγή ‘μέρους του λόγου’ περνώντας από τη μια γλώσσα στην άλλη χωρίς να αλλάζει η σημασία» (Τσίγκου, 2011:20), β) μετατροπή (modulation), «εστιάζει στην αλλαγή σκοπιάς από την οποία

αντιλαμβάνεται το μήνυμα ο ομιλητής κάθε γλώσσας» (Τσίγκου, 2011:20), γ) ισοδυναμία (equivalence), «εστιάζει στην εύρεση αντίστοιχων επιφωνημάτων, ιδιωτισμών, παροιμιών, ρητών, εκφράσεων κ.λπ.» (Τσίγκου, 2011:20), δ) προσαρμογή (adaptation), «εύρεση αντίστοιχης πολιτισμικής ιδιαιτερότητας λόγω διαφοράς πολιτισμών μεταξύ γλώσσας αφετηρίας και γλώσσας αφίξεως» (Τσίγκου, 2011:20), (Κεντρωτής, 1996:67).

Σύμφωνα με τον Naïm (στο Κεντρωτής, 1996:295), κάποιες φορές ο μεταφραστής χρειάζεται να αλλάξει κάποια πράγματα, καθώς κάνει μια μετάφραση για να μπορέσει να κάνει πιο κατανοητές κάποιες έννοιες του πολιτισμού-αφετηρία. Πολλές φορές μπορεί να αδυνατούμε να μεταφέρουμε ακέραιη την έννοια μιας λέξης, ωστόσο το σημαντικότερο είναι να μπορούμε να μεταφέρουμε το σημασιολογικό της περιεχόμενο, δηλαδή τι προσδιορίζεται από αυτήν και μέσω αυτής (Κεντρωτής, 1996:35).

Στη μετάφραση το πιο βασικό είναι η ισοδυναμία ανάμεσα στο κείμενο-αφετηρία και στο κείμενο-αφίξεως (Nord, 2014:31-32). Πρέπει να διατηρούνται όσο το δυνατόν περισσότερο το περιεχόμενο, το ύφος και η λειτουργία του πρωτοτύπου (Nord, 2014:31-32). Σύμφωνα με την Katharina Reiss (στο Nord, 2014:35), σε περιπτώσεις μετάφρασης που ο σκοπός του κειμένου-αφίξεως διαφέρει από αυτόν του κειμένου-αφετηρίας, η ισοδυναμία δεν είναι απολύτως απαραίτητη. Παρομοίως, συμβαίνει κι αν το κοινό στο οποίο απευθύνεται το κείμενο είναι διαφορετικό (Nord, 2014:36).

Κατά τη μεταφραστική διαδικασία διάφοροι παράγοντες μπορεί να δυσκολέψουν το έργο του μεταφραστή. Λαμβάνοντας υπόψη πως η γλώσσα μεταβάλλεται και επηρεάζεται άμεσα από κοινωνικές και πολιτισμικές παραμέτρους της κάθε χώρας, ο μεταφραστής καλείται να ολοκληρώσει το έργο του και να αντιμετωπίσει όποια δυσκολία και να συναντήσει.

Μεταφραστικά προβλήματα: παραδείγματα και ανάλυση

Όσον αφορά τα μεταφραστικά προβλήματα, αυτά εντοπίζονται τόσο κατά την πρώτη ανάγνωση του κειμένου-αφετηρίας, όσο και κατά τη διαδικασία της μετάφρασης (Κελάνδριας, 2016:141). Υπάρχει διαχωρισμός των μεταφραστικών προβλημάτων σε μεταφραστικά προβλήματα και

μεταφραστικές δυσκολίες (Nord, 2014:145). Τα μεταφραστικά προβλήματα είναι αντικειμενικά, ή διυποκειμενικά, και μπορεί να τα συναντήσει ο κάθε μεταφραστής κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας, ενώ οι μεταφραστικές δυσκολίες είναι προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίσει κάποιος μεταφραστής λόγω έλλειψης γνώσεων (Nord, 2014:145). Οι κατηγορίες των μεταφραστικών προβλημάτων είναι τα πραγματολογικά, τα πολιτισμικά και τα γλωσσικά ή ιδιάζοντα (Nord, 2014:145). Τα πραγματολογικά είναι και τα πιο συχνά, είναι ιδιαίτερος σημαντικά και είναι τα πρώτα που πρέπει να αντιμετωπιστούν από τον μεταφραστή (Nord, 2014:148). Στη συνέχεια, τα πολιτισμικά προβλήματα είναι εξίσου σημαντικά, μπορεί να μην συναντώνται στον ίδιο βαθμό και προκύπτουν από τις διαφορές στις νόρμες και τις συμβάσεις των δύο πολιτισμών που εμπλέκονται στη μετάφραση (Nord, 2014:149). Έπειτα, κάθε γλώσσα έχει το δικό της λεξιλόγιο, τη δική της σύνταξη και τα δικά της στοιχεία και αναλόγως το ζεύγος γλωσσών υπάρχουν και διαφορές που οδηγούν στα γλωσσικά μεταφραστικά προβλήματα (Nord, 2014:150).

Ακόμα, η κάθε γλώσσα έχει διαφορετική μορφή, δηλαδή διαφορετική οργάνωση σε επίπεδο περιεχομένου και έκφρασης, γι' αυτόν τον λόγο καθίσταται δύσκολο έως αδύνατο να βρεθούν ακριβείς αντιστοιχίες μεταξύ των φυσικών γλωσσών (Κεντρωτής, 1996:56). Είναι γεγονός πως ένας μεταφραστής θα έρθει αντιμέτωπος με δυσκολίες κατά τη διαδικασία της μετάφρασης ενός κειμένου, διότι μέσα σε αυτόν συνδυάζονται και αλληλεπιδρούν δομές και λειτουργίες που είναι μοναδικές για κάθε γλώσσα και πολιτισμό (Κεντρωτής, 1996:294). Παράδειγμα αποτελούν οι μεταφορές και οι παρομοιώσεις, διότι είναι λογικό πως δεν μπορεί πάντοτε μια τέτοιου είδους λέξη ή έκφραση να γίνει αντιληπτή με τον ίδιο τρόπο από ανθρώπους με διαφορετικό υπόβαθρο. Στο πρώτο κείμενο της εργασίας, συνάντησα δύο τέτοιες εκφράσεις. Η πρώτη ήταν: “class is the elephant in every room”, έκφραση που χρησιμοποιείται όταν πρόκειται για κάτι που αγνοείται (=το ζήτημα που κανείς δεν θέλει να αγγίξει). Μετά από αναζήτηση στα ηλεκτρονικά λεξικά και στο διαδίκτυο βρήκα πως χρησιμοποιείται και αυτούσια μεταφρασμένη στα ελληνικά. Την κράτησα έτσι βάζοντας εισαγωγικά για να διατηρήσω το ύφος και έβαλα μια μικρή επεξήγηση δίπλα, ώστε να γίνει κατανοητή από τον αναγνώστη του ελληνικού κειμένου, ο οποίος μπορεί να μην την έχει συναντήσει στο παρελθόν («η τάξη είναι ο «ελέφαντας» σε κάθε δωμάτιο, δηλαδή ο βασικός παράγοντας που θα καθορίσει την έκβαση της υπόθεσης»). Η δεύτερη ήταν: “under the bonnet of our society”. Η κοινωνία εδώ παρομοιάζεται με αυτοκίνητο («κάτω από το καπό της

κοινωνίας μας»). Κάτω από το καπό του αυτοκινήτου η μηχανή μετατρέπεται σε μνησικάκη λόγω της έντασης που υπάρχει.

Εν συνεχεία, οι ιδιωτισμοί και οι εκφράσεις/συμφράσεις που χρησιμοποιεί ένας λαός στη καθομιλουμένη, αποτελούν ξεκάθαρα παραδείγματα που μπορούν να περιπλέξουν περισσότερο τη μεταφραστική διαδικασία. Παραδείγματος χάριν, συνάντησα τις συμφράσεις “writing on the wall” και “few and far between”, των οποίων οι σημασίες ουσιαστικά είναι τα «προφανή στοιχεία» και «σπάνιος», αντιστοίχως.

Ακόμη, ένα προφανές πρόβλημα είναι ότι σε μια γλώσσα μπορεί μια λέξη να έχει δύο ή και περισσότερα νοήματα, ενώ να μην συμβαίνει το ίδιο σε άλλες γλώσσες κι έτσι ο μεταφραστής καλείται να το αντιμετωπίσει (Κεντρωτής, 1996:34), για παράδειγμα, τα ζεύγη εθνικός-εθνοτικός και πολιτιστικός-πολιτισμικός. Μετά από έρευνα και κατανόηση του κειμένου μπόρεσα να καταλήξω στην κατάλληλη απόδοση, «οι εθνοτικές και θρησκευτικές μειονότητες», «πιο πολιτισμικά διακεκριμένες», «πολιτικές και πολιτιστικές δυνάμεις».

Επιπρόσθετα, υπάρχουν και διαφορές γραμματικές, συντακτικές και μορφολογικές σε κάθε γλώσσα. Είναι συχνό φαινόμενο της αγγλικής γλώσσας η χρήση του ελληνικού ερωτηματικού ως άνω τελεία (“...is undeniable; the disagreement is...”). Επέλεξα να την αντικαταστήσω με κανονική τελεία στα ελληνικά και να χωριστούν οι προτάσεις («...είναι αναμφισβήτητο. Η διαφωνία...»). Έπειτα, σε κάποια σημεία του δεύτερου κειμένου υπήρχε μακροπερίοδος λόγος (“The resistance to public health...violence.”, “Critics charged that...defensive”) και για να αποφευχθεί τυχόν σύγχυση του αναγνώστη χώρισα δύο προτάσεις. Επιπλέον, οι λέξεις “Hebrew” και “Reverend” στα αγγλικά γράφονται με κεφαλαίο το πρώτο γράμμα, ενώ στα ελληνικά αποδίδεται με μικρό, «εβραϊκά» και «αιδεσιμότητος» αντίστοιχα.

Παράλληλα, ένα πρόβλημα κάποιες φορές που καλείται να αντιμετωπίσει ένας μεταφραστής είναι η μεταγραφή των ονομάτων στην ελληνική γλώσσα. Σε αυτές τις περιπτώσεις, θεωρώ πως το πώς θα δράσει έχει να κάνει άμεσα με τις εντολές που έχει λάβει για τη μεταφραστική διαδικασία. Συνάντησα αρκετά ξένα ονόματα στα κείμενα και επειδή το μετάφρασμα απευθύνεται σε ευρύ κοινό, αποφάσισα να τα μεταγράψω στα ελληνικά, έπειτα από ανάλογη

έρευνα. Έτσι, για παράδειγμα το όνομα “Darren McGarvey” αποδόθηκε ως «Ντάρεν Μακ Γκάρβεϊ». Όσον αφορά τον τίτλο του πρώτου κειμένου, ο οποίος είναι και ο τίτλος του βιβλίου, αν και σε ένα άρθρο ο τίτλος του βιβλίου έχει αποδοθεί στα ελληνικά ως «Σαφάρι φτώχειας», προτίμησα να κρατήσω με τους λατινικούς χαρακτήρες το ζεύγος Poverty Safari. Είναι ευρέως γνωστό και σε περίπτωση που προβεί κάποιος σε αναζήτησή του θα είναι πιο εύκολο να το βρει. Τον υπόλοιπο τον μετέφρασα κανονικά.

Τέλος, στο δεύτερο κείμενο παρουσιάζονται κάποια θέματα στην στίξη. Εντόπισα δύο χωρία, στα οποία τα σημεία στίξης δεν έχουν χρησιμοποιηθεί ορθώς (“...in good company So is France...”, “...the virus. insisted last month...”). Στην πρώτη φράση, ενώ ξεκινάει με κεφαλαίο (“So”) απουσιάζει η τελεία. Είναι εμφανές ότι πρόκειται για λάθος του πρωτοτύπου και απροσεξία, παρόλα αυτά δεν αποτέλεσε ιδιαίτερο πρόβλημα. Στην δεύτερη φράση, σε αντίθεση με το παραπάνω παράδειγμα, εδώ υπάρχει τελεία στη μέση της πρότασης. Από τη στιγμή που δεν είναι σοβαρά λάθη, θεώρησα καλύτερο να τοποθετήσω τα σημεία στίξης σωστά στην εργασία.

Συμπερασματικά, το καθήκον του μεταφραστή δεν είναι η απλή μεταφορά λέξεων από το ένα γλωσσικό σύστημα στο άλλο. Χρειάζεται να αναγνωρίζει τα πολιτιστικά και κοινωνικά στοιχεία, τα οποία συνδέονται άμεσα με την γλώσσα του κειμένου, προκειμένου να αποδώσει την σωστή μορφή και έννοια μιας λέξης/φράσης από τη μία γλώσσα σε κάποια άλλη. Σε αυτό, συμβάλλει σημαντικά το διαδίκτυο, το οποίο μπορεί να προσφέρει στον μεταφραστή πολύτιμη βοήθεια στην διαδικασία της μετάφρασης, καθώς έχει πρόσβαση σε κείμενα και δεδομένα που του επιτρέπουν να ενισχύσει την γνώση του σχετικά με την κουλτούρα και τον πολιτισμό της γλώσσας από ή προς την οποία πρόκειται να μεταφράσει. Ακόμα, σε περιπτώσεις ορολογικών δυσχερειών διευκολύνει την αναζήτηση του περιεχομένου κάποιας λέξης.

Η μετάφραση πρέπει να στηρίζεται στην επιστημονική γνώση της γλώσσας και στην κατανόηση των εννοιών και των λέξεων ώστε να αντιλαμβάνεται ο μελετητής ή ο ακροατής την κουλτούρα που αντιπροσωπεύεται από την γλώσσα μετάφρασης.

Βιβλιογραφία

- Δεμερτζής, Ν. (2019). *Εθνος, εθνότητα, εθνικότητα*. Η Εφημερίδα των Συντακτών. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από https://www.efsyn.gr/stiles/apopseis/182473_ethnos-ethnotita-ethnikotita.
- *ΕΘΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΟΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ - ΤΑ ΝΕΑ*. ΤΑ ΝΕΑ. (2009). Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από <https://www.tanea.gr/2009/01/03/lifearts/by-the-book/ethniki-kai-ethnotiki-taytotita/>.
- Κελάνδριας, Π. (2016). *Λειτουργική διδακτική της μετάφρασης*. Αθήνα: Διάυλος.
- Κεντρωτής, Γ. (1996). *Θεωρία και πράξη της μετάφρασης*. Αθήνα: Διάυλος.
- Τσίγκου, Μ., (2011). *Σύντομη Εισαγωγή Στις Σχέσεις Γλωσσολογίας Και Μετάφρασης Με Παραδείγματα Από Το Ζεύγος Γαλλικής - Ελληνικής*. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου από: <http://www.dflti.ionio.gr/sites/default/files/Tsigou03_0.pdf>
- «Ο ελέφαντας στο δωμάτιο»: Γιατί το αναφέρει η Οικολογική Πρωτοβουλία Χανίων | Kriti24.gr. Kriti24.gr. (2018). Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από <https://www.kriti24.gr/o-elefantas-sto-domatio-giati-to-anaferi-i-ikologiki-protouvoulia-chanion/>.
- Στεργιόπουλος, Β. (2018). *Πολιτισμικός ή πολιτιστικός; | in.gr*. in.gr. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από <https://www.in.gr/2018/09/05/culture/glossakailogotexnia/politismikos-i-politistikos/>.
- *Υπηρεσία Εκδόσεων — Διοργανικό εγχειρίδιο σύνταξης κειμένων — 10.1.7. Εισαγωγικά*. Publications.europa.eu. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από <https://publications.europa.eu/code/el/el-4100107el.htm>

- Moss, S., (2018). *‘Not Every Day Was Like Trainspotting’: Orwell Prizewinner Darren McGarvey On Class, Addiction And Redemption*. [online] the Guardian. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021 από <<https://www.theguardian.com/books/2018/jun/26/not-every-day-like-trainspotting-orwell-prizewinner-darren-mcgarvey-loki-poverty-safari>>
- Nord, C. (2014). *Η μετάφραση ως στοχευμένη δραστηριότητα-Εισαγωγή στις λειτουργικές προσεγγίσεις*. Αθήνα: Διάλογος.
- Posner, M. *Must I pray in Hebrew?*. Chabad.org. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από https://www.chabad.org/library/article_cdo/aid/806311/jewish/Must-I-pray-in-Hebrew.htm
- Rsis.edu.sg. (2017). *James M. Dorsey | RSIS*. [online] Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021 από <<https://www.rsis.edu.sg/profile/james-m-dorsey/>>
- *The writing is on the wall definition and meaning | Collins English Dictionary*. Collinsdictionary.com. Ανακτήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 2021, από <https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english/the-writing-is-on-the-wall>.

Πρωτότυπα κείμενα

Πρώτο κείμενο

Poverty Safari: Understanding the Anger of Britain's Underclass by
Darren McGarvey

A Disaffection

POVERTY IS ABOUT more than money. Hopefully, I've convinced you of that by now if you weren't already. Poverty is more like a gravitational field comprising social, economic, emotional, physiological, political and cultural forces. Each person's escape velocity is different, relative to their specific circumstance. But, regardless of how those individual factors, such as family or education, differ between individuals, poverty and the forces it brings to bear are likely to determine the course of a person's life. That's why we can accurately predict a child's social mobility and life expectancy based solely on their birthweight, where they were born and the social class of their parents. It's why we see certain behaviours, like violence, and health problems, like obesity, that appear to affect the poor disproportionately, indicating poverty may be a proximate cause. The fact there is disparity between the social classes is undeniable; the disagreement is about how that inequality should be addressed and who is, ultimately, responsible for evening the odds.

Some believe poverty is the result of an unjust system. Others believe the system performs well and that people who cannot overcome their difficulties must take more personal responsibility. Whatever the truth, the conversation about poverty is, itself, an unfortunate by-product of the very inequality at the root of the issue. This is because the conversation about poverty is usually dominated by people with little direct experience of being poor. This conversation takes place in a cultural domain comprising of news, the arts, aspects of the public, private and third sectors and academia, and shapes how we think about and subsequently discuss poverty. From this realm, the main tenets of the debate around the issue are set and then subsequently framed for our consumption. Much like the issue of child abuse, in the context of social deprivation, those who shape the discussion about poverty often lack the necessary insight to accurately represent the issue. This creates a gulf between the people who want to sort it and the people who experience it.

It's this deficit, between those who tend to lead the conversation, and those who experience the issue, that not only impedes progress, but also leads to people in poverty feeling misrepresented or excluded by 'culture'.

Culture is a very broad term that can mean many things. Your knife and fork is culture. It's how we dress, what we do in our spare time and how we talk to each other. It's what we believe, who we sleep with and why we disagree with other people on certain issues. But as well as all that, culture is also a commodity; an experience, curated for us, into which we can become invested. Terms like 'mainstream culture' or 'popular culture' attempt to describe what the average person likes. Everything else is a 'sub culture'. However, despite there being more culture to consume than ever before, as well as more points of access in terms of participating as both consumers and creators, many people still feel misrepresented or excluded.

For example, women, the LGBTQI community, ethnic and religious minorities and the disabled have fought for decades to be fairly represented and portrayed in education, the arts and the media. They fought for fairer representation because when they engaged with the 'mainstream culture' they never saw themselves adequately reflected, or if they did they were often presented as a caricature based on someone else's privileged assumption. Increasingly, these conversations about cultural exclusion are drawn along lines of identity. Identity, our sense of who we are and our personal relationship with culture, has become one of the biggest factors in why some feel marginalised. But much like poverty, everyone's interpretation of identity is different. Two people could be objectively identical in terms of their ethnicity, nationality, religion, gender and sexuality, but may not see themselves as similar at all. They may even feel offended at the suggestion, because they identify with completely different things. This makes it a little tricky for people who create culture, because they must keep up with our ever evolving sense of ourselves — or risk being accused of excluding people.

In Scotland, there are some people who identify as Scottish and some who see themselves as British. Those who feel Scottish will often draw a clear distinction between their concept of Scottish culture and what they regard as the dominant British culture, many believing one takes precedence over the other. For example, some people in Scotland feel aggrieved about the fact we don't have our own six o'clock news programme. Instead, the news is beamed in from London. Others believe the angle the UK is shown at on screen during weather forecasts is a deliberate attempt to obscure Scotland's true geographical size in relation to England. Some believe this is done to reinforce England as the dominant culture, that Scotland is regarded as a

region of England, as opposed to a country, and is therefore underrepresented or unfairly stereotyped. But there are many in Scotland for whom nationality is not the primary factor of their identity and who therefore do not see culture through that lens. For some, it's gender or race. For others, it's religious or political beliefs. The point is, people tend to assess culture based on their own individual sense of who they are. Identity becomes the lens through which everything is viewed.

It's usually the case that those who feel misrepresented or marginalised by an aspect of mainstream culture attribute this misrepresentation to either the ignorance or malign intentions of a more dominant, privileged class. For some people it's men, for some it's white people, for some it's able-bodied or straight people and for others it's the English or the Americans. Everyone sees the world through their own particular lens, so it will not surprise you, given the subjective nature of culture and identity, that I am going to make the argument that class, above all, remains the primary dividing line in our society. In truth, it's less a line and more an industrial-scale wound. Whether placing your blind faith in the advice of a doctor, being assessed or disciplined by a teacher, interviewed by a social worker or children's panel, cuffed by a police officer and advised by a lawyer before appearing in front of a judge, class is the elephant in every room.

It's no great surprise that when lower class people interface with a mainstream culture, created predominantly by and for people from higher up the food chain, whether it be newspapers, television or radio, that they often feel they're viewing a parody of reality. The reality with which they are presented appears so jarringly disfigured that they are forced to scratch their heads and ask 'Who the hell comes up with this stuff?' The questions being posed and the issues being explored in 'mainstream culture' often feel infuriatingly shallow, twee or wide-of-the-mark. This is nobody's fault, but too often culture itself becomes something people feel they exist outside of.

However, contrary to the conspiracy theories many of us concoct to explain it, there may be a far simpler explanation for why mainstream culture leaves so many noses out of joint: social mobility. The concerns of the dominant social classes become more culturally prominent than others because the dominant classes are more socially mobile. It follows that they would ascend to positions of influence and preside over a society that reflects their own interests. If you come

from a more affluent background and are more socially mobile, then it's comparatively easier for you to move up the ladder and maintain your position because you have less distance to travel and aren't carrying as much baggage. This explains why, those who begin life farther up the food chain tend to end up either owning, managing, prescribing, running, directing, publishing, commissioning, editing, administering or legislating for every aspect of our lives. Even organisations that appear to care about the needs and concerns of the lower classes, like charities or tabloid newspapers, are usually controlled by people who have only a theoretical conception of what being poor entails. There are, of course, exceptions to the rule but the further up you go, the more aware you become of a prevailing sensibility that one must not offend. One which is increasingly at odds with everyone else. This specialist class have their hands firmly on the levers at every level of society and naturally create it in their own image by doing what we all do: assuming their interests, preferences and aspirations are universal. Anything outside of that is a 'counter-culture', an insurgency or a glitch in the matrix.

You must assume that nobody wants anyone else to feel excluded. But when attempting to express our thoughts and opinions across vast gulfs in social and cultural experience, nuance gets lost in translation. Good intentions become obscured and the wider the gulf, the likelier the chance of a misunderstanding. It's this tension between the various competing perspectives that festers under the bonnet of our society, becoming an engine of resentment, bad faith and even hate. In Scotland, the poverty industry is dominated by a left-leaning, liberal, middle class. Because this specialist class is so genuinely well intentioned when it comes to the interests of people in deprived communities, they get a bit confused, upset and offended when those very people begin expressing anger towards them. It never occurs to them, because they see themselves as the good guys, that the people they purport to serve may, in fact, perceive them as chancers, careerists or charlatans. They regard themselves as champions of the under class and therefore, should any poor folk begin to get their own ideas or, God forbid, rebel against the poverty experts, the blame is laid at the door of the complainants for misunderstanding what is going on. In fact, these types are often so certain of their own insight and virtue that they won't think twice before describing working class people they purport to represent, as engaging in self-harm if they vote for a right-wing political party. Not only does this broadcast a worrying lack of

self-awareness regarding why many are turning away from the left, but it also implies that those who no longer see the value in our ideas or methods are not just ungrateful, but also stupid.

Δεύτερο κείμενο

Resisting Lockdowns: Bringing Ultra-conservatives into the fold

By James M. Dorsey

The Coronavirus pandemic points a finger not only at the colossal global collapse of responsible public health policy but also the importance of balancing exclusionary religious practices and social cohesion.

While government negligence allowed an Evangelist prayer meeting to drive the spread of the virus in France, lagging social cohesion coupled with politicians' politicking put ultra-conservative communities in Israel and Pakistan in the disease's driver's seat.

The resistance to public health policies of ultra-conservatives, who pay the price with high infection rates, takes debate about social cohesion beyond European efforts over the past two decades to restrict ultra-conservative Muslim and, to a lesser degree, Jewish practices in a bid to prevent the fringes of society turning into breeding grounds for militancy and political violence.

Various European governments have sought to impose social cohesion by banning women's face covers, forcing people to shake the hand of someone of a different gender, restricting foreign funding for religious institutions and calls for outlawing Muslim and Jewish rituals for the slaughter of animals.

Post-Kemalist Turkey under the leadership of President Recep Tayyip Erdogan, the only democracy to move in the opposite direction, was the exception that confirmed the rule.

While European nations banned hijabs and niqabs, Mr. Erdogan, as part of his effort to Islamicize society, lifted the ban in universities and government offices, demolishing a pillar of French laicist-inspired Kemalism.

The issues of social cohesion and political violence took centre stage in February in a Dutch parliamentary inquiry that investigated "unwanted influence of unfree countries."

The parliamentary group grilled a controversial Salafi imam with questions that implied that the cleric was undermining social cohesion and enabling militancy with advice to his community to avoid intermingling with non-Muslim Dutchmen and to look the other way when walking past a church.

Critics charged that the inquiry by focussing exclusively on ultra-conservative Muslims and Turkish nationalist moves to control Dutch Turkish mosques was putting the Muslim community, that accounts for five percent of the Dutch population, on the defensive.

Israeli efforts to combat the coronavirus have highlighted similar social cohesion issues with ultra-orthodox Jewish communities in Jerusalem and Bnei Brak, a city near Tel Aviv, that are among the Jewish state's foremost virus clusters. Authorities put Bnei Brak this week in lockdown.

Initial government reluctance to enforce the closure of schools and synagogues as well as social distancing among the ultra-orthodox, who account for 12 percent of Israel's population of 8.6 million, was seemingly motivated by Prime Minister Benjamin Netanyahu's fear that he would alienate religious parties that support his effort to form a new post-election government.

Mr. Netanyahu has recently been twice in quarantine, once after having been in face-to-face contact with his ultra-orthodox advisor, Rivka Paluch, who tested positive, and a second time after his health minister, Yaakov Litzman, a prominent member of the ultra-orthodox community, contracted the disease.

It took the disease to persuade Mr. Litzman that harsher measures were needed.

Mr. Litzman, discussing the virus insisted last month that "we are praying and hoping that Messiah will come by Passover, it's the time of redemption. I am sure that the Messiah will come just like he took us out of Egypt."

Mr. Litzman and Ms. Paluch's initial resistance to tough public health measures suggests that ultra-orthodox assertions that lack of information explained ultra-orthodox resistance was not the only reason for the failure of to comply with government policy.

To be sure, ultra-orthodox Jews frequently live in a world of their own that centres on prayer and religious learning. Many do not have television, access to the internet or listen to mainstream radio broadcasts. They rely on community news sheets.

Add to that the fact that proposed public health measures disrupt ultra-orthodox life.

Like Muslims, ultra-orthodox Jews congregate several times a day for prayers. Unlike Muslims, Jews require for certain prayers a quorum of at least ten adult men. The government's closure of rituals baths, moreover, means that couples are banned from intimacy or sleeping in one bed.

Furthermore, ultra-orthodox interactions with more secular Jewish society are few and far between. Members of the community often speak Yiddish, rather than Hebrew, a language that in their view is reserved for prayer in the absence of the arrival of the Messiah.

Like recent ultra-orthodox funerals, recent mass gatherings in Pakistan, Malaysia and India of Tablighi Jamaat, a transnational ultra-conservative Muslim movement, have turned into hubs from which the coronavirus has spread.

Former Israeli justice and religious affairs minister Yossi Beilin could have been speaking about the Tablighi when he summed up the ultra-orthodox Jewish view as 'keep praying together. Whatever you try doing will not change anything, because the disaster is a God-given phenomenon, and only begging God may change things for the better.'"

An Evangelist pastor in Florida, Reverend Rodney Howard-Browne, who was arrested for organizing Sunday church services in defiance of emergency orders, echoed Mr. Beilin's rendition of attitudes among some ultra-conservatives.

"We are demonized because we believe that God heals, that the Lord sets people free, and they make us out to be some kook," Mr. Howard-Browne said.

With governments across the globe having failed to prepare for or counter the coronavirus from day one, Israel and Pakistan are in good company. So is France, where a week-long Evangelist gathering in the city of Mulhouse kickstarted the virus' spread in the country.

Members of the congregation said they knew nothing about the virus' threat. Indeed, the French government had at that point failed to issue proper warnings and take the kind of measures that potentially could have blunted the virus' devastating impact.

The upshot of Israel's travails, the Dutch inquiry that at times resembled an inquisition, Pakistani hesitancy to impose public health measures on an influential religious group, and French negligence constitute in essence government failures on two counts: The failure to read the writing on the wall with regard to the virus and the failure to work with ultra-conservatives to bring them into the fold.

Talking about the ultra-orthodox, Gilad Malach of the Israel Democracy Institute appeared to put the onus on ultra-conservatives. "The main question towards the future is whether within the community there will be voices...that will say: 'We want to protect our community, but we also belong to the state,' Mr. Malach said.

If the emergence of ultra-conservative communities as virus clusters says anything, it is that waiting for ultra-conservatives to raise their voice isn't good enough. The coronavirus demonstrates the price of not reaching out to ultra-conservative communities and establishing two-way channels of communication.

Dr James M. Dorsey is a Senior Fellow at the Rajaratnam School of International Studies, Nanyang Technological University, an Adjunct Senior Research Fellow at the National University of Singapore's Middle East Institute, and Co-Director of the University of Würzburg's Institute of Fan Culture.